

forslaget sig i flere henseender afgørende fra den gældende klageordning.

2. Forslagets indhold

For det første sammensættes nævnet af ni medlemmer, hvoraf fire udpeges på samme måde som nævninge og domsmænd, idet de dog fungerer i hele nævnets funktionsperiode. De øvrige medlemmer udpeges af henholdsvis kommunalbestyrelserne i politikredsen (tre medlemmer), justitsministeren (formanden) og politiet i kredsen (én repræsentant). Der ved og med de kvalifikations- og uddannelseskra- ver, der stilles til formanden, placeres formanden i en væsentlig rolle, uafhængig af politiinteresser og uafhængig af kommunale interesser. Nævnet løsrives altså fra den hidtidige dobbeltfunktion, hvorefter nævnet ud over at behandle klager over politiets adfærd også skal behandle spørgsmål af mere almen karakter, jf. således retsplejelovens § 115 a, stk. 1-5. Disse opgaver kan efter forslagsstillernes opfattelse udmærket fortsat varetages i et forum bestående af politifolk og kommunalpolitikere samt en enkelt advokat. Baggrunden herfor er ikke indlysende, og det kan ikke udelukkes, at kommunalpolitikerdominans (det vil sige borgmesterdominans) i nævnene tilfører disse en antiklageholdning, der hidrører fra klagesa- gers behandling i den kommunale forvaltning. Forslagsstillerne har derfor ønsket at udstrække læg- mandsprincippet i retsplejen til også at omfatte be- handling af klager over politiets adfærd, således at fire af nævnets medlemmer udpeges efter reglerne om nævninge og domsmænd. Når ikke samtlige nævnsmedlemmer udpeges efter disse regler, har det sammenhæng med, at vilkårene for politiets arbejde i betydeligt omfang er knyttet til den kommunale for- valtnings virksomhed, og at behandlingen af klagesa- ger med deltagelse af kommunalpolitikere vil tilføre

disse politikere erfaringer, der kan lægges til grund for arbejdet i kommunalbestyrelsen. Forslagsstiller- ne har ikke fuldstændigt udelukket politiets interes- sevaretagelse, idet et medlem af nævnet udpeges af politiets personaleorganisationer. Det pågældende medlem må dog ikke stå i noget ansættelsesforhold til hverken politi eller anklagemyndighed. Hensigten med denne indirekte politirepræsentation er, at poli- tiet løbende skal kunne vurdere klagenævnets arbej- de ud fra den bedst mulige informationsposition, li- gesom de synspunkter, der må formodes generelt at kunne gøres gældende af politiet, ikke vil være uvæ- sentlige i klagesagsbehandlingen.

3. Nævnets kompetence

Den anden afgørende forskel fra den hidtidige nævnsbehandling fremgår af det forhold, at klage- nævnet tillægges en kompetence til at tage stilling til klagerne, for så vidt som nævnet kan udtale kritik af politiets adfærd. Det er næppe for meget sagt, at den gældende ordning, hvorefter klager allerhøjest kan af- stedkomme, at nævnet foranlediger en undersøgelse af klagen, er helt uforståelig for klagerne. Den almin- delige opfattelse af et klageorgan er naturligt nok, at dette organ i det mindste kan tage stilling til klagens indhold. Når forslagsstillerne har ønsket at tillægge nævnet adgang til at udtale kritik som en selvstændig kompetence ud over henvisning til nærmere straffe- retlig og disciplinær undersøgelse, har det sammen- hæng med, at det ofte kan forekomme utilfredsstil- lende at henvise forhold til strafferetlig eller discipli- nær undersøgelse på den ene side og afvisning på den anden. Mellemløbet, at udtale kritik, giver nævnet muligheder for en mere nuanceret vurdering af det hændelsesforløb, der ligger til grund for klagerne. Sagsbehandlingen tilrettelægges således, at der gives den størst mulige offentlige indsigt i arbejdet.